

Čís. 11305.

Odměny podnikatelů poštovních jízd jsou podle § 29 patentu ze dne 5. listopadu 1837, čís. 240 sb. z. s., zcela vyloučeny z exekuce, ať jsou jejich podnikatelé majiteli poštovních úřadů s poštovními stanicemi (t. zv. poštmistři) nebo jen majiteli poštovních úřadů pojezdních, poštovních stájí.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1932, R I 1047/31.)

Soud první stolice povolil exekuci zabavením a přikázáním služebních platů, příslušejících dlužníku jako majiteli jízdní pošty. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Povolení exekuce odporuje ustanovení § 29 pat. ze dne 5. listopadu 1837, čís. 240 sb. z. s., kteréž ustanovení podle čl. VIII. čís. 7 uv. zák. k exekučnímu řádu zůstalo v platnosti a zní: »Oprávnění, která se vztahují na poštovní službu a na příjmy plynoucí z této služby poštmistřům, nemohou býti ani zákazem stížena ani k nim nemůže býti nabyto zástavního práva.«

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadené usnesení rekursního soudu odpovídá i stavu věci i zákonu a vývody dovolacího rekursu nejsou způsobilé správné důvody tohoto usnesení vyvrátiti ani oslabiti. Nejvyšší soud stejně rozhodl ve svém rozhodnutí čís. 7898 sb. n. s., na něž odkazuje a z jehož důvodů k vývodům stěžovatelovým se připomíná, že podle § 29 patentu ze dne 5. listopadu 1837, čís. 240 sb. z. s. a čl. VIII. čís. 7 uv. zák. k ex. ř. jsou odměny podnikatelů poštovních jízd z exekuce zcela vyloučeny, ať jsou jejich podnikatelé majiteli poštovního úřadu s poštovními stanicemi, t. zv. poštmistři, nebo jen majiteli poštovních úřadů pojezdních, poštovních stájí (věstník pošt. a telegr. úřadů z r. 1901 čís. 134), neboť podle cit. § 29 neměla býti stanovena výsada pro určitý druh osob, poštmistřů, nýbrž nedotknutelnost předmětů potřebných k výkonu poštovní služby.

Čís. 11306.

Při exekučním prodeji movitých věcí nemusí se vydražitelův zástupce vykázati veřejnou listinou nebo ověřenou plnou mocí; stačí, že mu byla udělena ústní plná moc.

Předpis § 215 c. ř. s. neplatí při exekuční dražbě, jež není ústním jednáním. Pro protokol o ní platí zvláštní předpisy §§ 194 a 279 ex. ř. a odstavce 116 instrukce pro výkonné orgány. Proti obsahu dražebního protokolu jest přípustný odvod podle § 292, druhý odstavec, c. ř. s.

V protokolu o exekučním prodeji movitostí jest uvéstí docílená nejvyšší podání a jména kupitelů. Není předepsáno, by v něm bylo zaznamenáno, zda uchazeč kupuje pro sebe, či pro jiného.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1932, Rv I 1734/30.)

Žalobce domáhal se na žalovaném vymáhajícím věřiteli, by byla exekuce, vedená jím proti dlužníkům na svršky, prohlášena ohledně některých svršků za nepřípustnou, tvrdě, že k vylučovaným svrškům nabyt vlastnické právo, vydraživ je zástupcem Aloisem H-em v dřívější exekuční dražbě a že pak vydražené svršky ponechal dlužníkům k užívání. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Jest zjištěno, že Alois H., pokud se zúčastnil dražby dne 18. ledna 1929 a vydražil vylučované předměty, učinil tak v tiché plné moci udělené mu žalobcem. Pro dražbu movitých věcí není předepsáno, že se vydražitelův zástupce musí vykázáti veřejnou listinou neb ověřenou plnou mocí, jak tomu je při exekuční dražbě nemovitostí (§ 180 ex. ř.). Stačila tedy pro Aloisa H-a ústní plná moc, udělená mu žalobcem a tu měl podle zjištění odvolacího soudu. Mohl proto vydražiti vylučované předměty přímo pro žalobce. Že v dražebním protokole jest uveden jako vydražitel Alois H., jest bezvýznamné, ježto předpisu § 215 c. ř. s. ve spojení s předpisem § 78 ex. ř. nelze zde použiti, neboť platí jen pro ústní jednání. Je tedy proti obsahu dražebního protokolu přípustný odvod podle § 292 odstavec druhý c. ř. s., neboť dražba není ústním jednáním a platí pro protokolování o ní zvláštní předpisy §§ 194 a 279 ex. ř. a odstavce 116 instrukce pro výkonné orgány. Podle bodu 8 posléz uvedeného předpisu jest v protokolu o exekuční dražbě movitostí uvéstí docílená nejvyšší podání a jména kupitelů. Není předepsáno, by v něm bylo zaznamenáno, zda kupuje uchazeč pro sebe či pro jinou osobu. Není to ani potřebí, protože musí býti složeno nejvyšší podání do konce dražby, jinak dá výkonný orgán věc znovu do dražby (§ 278 ex. ř.). Mohl proto Alois H. vydražiti vylučované předměty pro žalobce a jde jen o to, zda nabyt žalobce k věcem těm vlastnické právo. Pokud jde o dražbu movitých věcí, stane se koupě účinnou příklepem, a tu, jak již uvedeno, vydražil žalobce vylučované předměty Aloisu H-ovi příklepnuté jeho prostřednictvím, takže ve skutečnosti on koupil věci ty. Aby však bylo nabyto vlastnictví k věcem vydraženým, jest ještě zapotřebí kromě koupě podle druhého odstavce § 278 ex. ř. zaplacení nejvyššího podání a pak odevzdání vydražených věcí vydražiteli, neboli, jak zákon praví, jich převzetí nejvyšším podatelem. Že žalobce nejvyšší podání zaplatil, nebylo popřeno, a, pokud jde o převzetí vydražených věcí žalobcem, nebylo podle přednesu stran v řízení před soudem prvé stolice sporu o tom, že předměty ty byly převzaty na místě, ať již tak

učinil žalobce sám nebo ať tak učinil Alois H., který ovšem tak učiniti mohl vzhledem ke zjištěným okolnostem jen v zastoupení žalobce, pokud se týče, že jim výkonným orgánem na místě byly odevzdány, neboť v tomto směru nebyla uplatněna žalovanou žádná námitka, ač žalobce výslovně již v žalobě uvedl, že veškeré vylučované předměty převzal do vlastnictví, a netřeba proto přihlížeti k vývodům dovolání, pokud se zabývají s touto otázkou. Nabyl proto žalobce vlastnictví ke sporným vylučovaným předmětům a bylo proto právem napadeným rozsudkem vyhověno žalobě.

Čís. 11307.

Prohlubenina u koleje celkem nepatrných rozměrů není podle své povahy nepravdelností ve smyslu § 1 zákona o ručení železnic ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1931, Rv I 1822/30.)

Žalobkyně, nastupujíc do vlaku, klopýtla a pádem se poranila. Žaloba proti dráze o náhradu škody byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Když oba nižší soudy na základě zjištěného stavu věci dospěly k názoru, že o příhodu v dopravě ve smyslu § 1 zák. o ruč. železnic v souzeném případě nejde, poněvadž prohlubenina u koleje velikosti dlaně o průměru 20 cm. není podle své povahy nepravdelností ve smyslu § 1 zák. o ruč. železnic, shledává dovolací soud úsudek tento správným, neboť prohlubenině takové ani při největší opatrnosti, která při provozu dráhy rozumně se dá na žalovaném požadovati, nelze zabrániti. V důsledku toho nemůže prohlubenina ta býti považována za nepravdelnost v dopravě ve smyslu § 1 zák. o ruč. železnic, třebaže jest správné mínění dovolatelky, že povaha železničního provozu toho vyžaduje, by nádražní těleso bylo vždy v takovém stavu, by neohrožovalo tělesnou bezpečnost cestujících. Nelze proto přisvědčiti názoru dovolatelky, že v souzeném případě žalovaný jako provozovatel železniční dopravy nedostál své povinnosti k zabezpečení bezvadného stavu nádražního tělesa. Na tom nic nemůže změnit skutečnost, že žalobkyně, a snad ještě jedna paní, v místě, kde prohlubenina byla, upadla, ano dle zjištěné povahy této prohlubeniny nelze usouditi na to, že příčinou těchto pádů byla prohlubenina, nýbrž bylo příčinou pádu žalobkyně klopýtnutí o kolejnici. Žalobkyně přece věděla a věděti musela, že při nastupování do vlaku musí jíti přes koleje a že koleje ty vyčnívají a vyčnívati musí nad půdu. Byla proto povinna, by jako opatrná osoba (§ 1297 obč. zák.) dala pozor nejen na koleje, nýbrž i na půdu, na které koleje ležely, a tím zabránila případné nehodě. Když tak neučinila, spěchajíc k vlaku,